

บทที่ 4

คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของสังกรประโยค เน้นอนุประโยค

ในบทที่ 3 ได้ศึกษาเรื่องการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ สรุปได้ว่า การปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่นั้นมีความสัมพันธ์กับประเภทของกริยาหลัก และส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพืด กล่าวคือ อนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับ กริยาบอกความระดับต่ำ จะสามารถปรากฏอยู่ต้นประโยคได้ โดยไม่ต้องมีส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพืดปรากฏร่วมด้วย

อนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับกริยาบอกความระดับปานกลาง จะสามารถปรากฏต้นประโยคได้ ถ้ากริยาบอกความระดับปานกลางนั้นมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพืดปรากฏร่วมด้วย

อนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับกริยาบอกความระดับสูง จะย้ายไปปรากฏต้นประโยคไม่ได้ ไม่ว่ากริยาบอกความระดับสูงนั้นจะมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพืดปรากฏร่วมด้วยหรือไม่ก็ตาม

ปรากฏการณ์ทางวากยสัมพันธ์ดังกล่าวข้างต้น สามารถอธิบายได้ด้วยการนำคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหลักมาพิจารณา ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยเห็นด้วยกับที่ ฮูเปอร์ (1975) ได้เสนอไว้ว่า คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์จะมีผลต่อลักษณะทางวากยสัมพันธ์ ลักษณะทั้งสองประการดังกล่าวเป็นลักษณะที่สอดคล้องกัน และสามารถนำมาพิจารณาร่วมกันได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหลักทั้ง 3 กลุ่ม พบว่ามีรายละเอียดดังนี้

4.1 คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหลัก

เมื่อศึกษาคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหลักทั้ง 3 กลุ่ม พบว่า ไม่อาจหาขอบเขตทางอรรถศาสตร์ที่แน่ชัดตายตัวของกริยาแต่ละกลุ่มได้ ทั้งนี้เนื่องจากกริยาแต่ละกลุ่มมีความสัมพันธ์

ทางความหมายร่วมกัน กล่าวคือ เมื่อแบ่งกริยาแต่ละกลุ่มออกเป็นประเภทย่อยตามลักษณะทางความหมาย พบว่า กริยาแต่ละกลุ่มมีลักษณะทางความหมายดังนี้

4.1.1 ลักษณะทางความหมายของกริยาบอกความระดับต่ำ

เมื่อศึกษาความหมายของกริยาบอกความระดับต่ำ จำนวน 27 คำ พบว่า สามารถแบ่งกริยาตามลักษณะทางความหมายออกได้ 3 ประเภทคือ

1. กริยาที่เกี่ยวกับการพูด จำนวน 12 คำ ได้แก่

ถาม	บอก	ว่า	พูด	ปฏิเสธ
ยอมรับ	ยินกราน	ยืนยัน	รับรอง	สาบาน
สัญญา	สนับสนุน			

2. กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิด จำนวน 7 คำ ได้แก่

จำได้	เคา	เชื่อ	รู้	สงสัย
แน่ใจ	หวัง			

3. กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึก จำนวน 8 คำ ได้แก่

ดีใจ	เจ็บใจ	แปลกใจ	มันใจ	รู้สึก
ไว้ใจ	ห่วง	ทวน		

4.1.2 ลักษณะทางความหมายของกริยาบอกความระดับปานกลาง

เมื่อศึกษาความหมายของกริยาบอกความระดับปานกลาง จำนวน 108 คำ พบว่า สามารถแบ่งกริยาตามลักษณะทางความหมายออกได้ 4 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 ถึง 3 เหมือนกับกริยาบอกความระดับต่ำ

1. กริยาที่เกี่ยวกับการพูด จำนวน 67 คำ ได้แก่

กำชับ	กระชับ	แก้ตัว	กล่าว	โกหก
ขู่	คุย	ค่อนข้าง	จาระไน	เจรจา
โจษจัน	แฉ	เฉลย	ชี้แจง	ชม

ซุบซิบ	เข้าขี้	คำ	ดู	ดักเตือน
ควาด	ตอบโต้	ตะโกน	ตะคอก	ตี
โต้ถาม	ตอบ	ต่อว่า	ตะเพิด	เถียง
ถากถาง	ทับบม	ทัก	ทักท้วง	ท้า
นินทา	บ่น	ประกัน	ประกาศ	ประจาน
ผัดผ้อน	เพย	พากย์ -	พิพากษา	แพ่งพราย
ฟ้อง	ไม้	ขอ	แย้ง	แย้ง
ย้อ	ยินยอม	ย่ำ	ลือ	เล่า
วิจารณ์	วิพากษ์วิจารณ์	สนทนา	สรรเสริญ	สารภาพ
สรุป	เสนอ	สอน	สั่ง	อภิปราย
อธิบาย	อบรม			

2. กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิด จำนวน 16 คำ ได้แก่

กังวล	กลุ่ม	คิด	ใคร่ครวญ	คำริ
ตระหนัก	ตรึตรอง	ประเมิน	ใฝ่ฝัน	มาดหมาย
ลังเล	ลืม	วิเคราะห้	วินิจฉัย	ศึกษา
สังเกต				

3. กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึก จำนวน 22 คำ ได้แก่

เกลียด	โกรธ	กลัว	งง	ขำใจ
ซาบซึ้ง	ตะขิดตะขวงใจ	ตื่นเต้น	ติดอกติดใจ	ท้อใจ
นอนใจ	นับถือ	เบื่อ	ปลง	ปลื้มใจ
ผั่งใจ	ระวาง	รังเกียจ	เศร้าใจ	สังหรณ์ใจ
สงสาร	สนใจ			

4. กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความ จำนวน 3 คำ ได้แก่

เขียน จด บันทึก

4.1.3 ลักษณะทางความหมายของกริยาบอกความระดับสูง

เมื่อศึกษาความหมายของกริยาบอกความระดับสูง จำนวน 185 คำ พบว่า สามารถแบ่งกริยาตามลักษณะทางความหมายออกได้ 6 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 ถึง 3 เหมือนกับกริยาบอกความระดับต่ำ ประเภทที่ 4 เหมือนกับกริยาบอกความระดับปานกลาง

1. กริยาที่เกี่ยวกับการพูด จำนวน 20 คำ ได้แก่

ขาน	จวก	แกล	ปรักปรำ	ย้อน
พาดพิง	เพ้อ	ร้อง	เรียก	สบถ
สัมมนา	สาปแช่ง	สนประมาท	สวด	สะกด
เสริม	อ่าน	อ้าง	อ้างอิง	อ้า

2. กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิด จำนวน 14 คำ ได้แก่

คล้อยคล้าย	คาด	คาดคะเน	คำนึง	กลางแคลง
คำนวณ	จุกใจ	ท่าย	ทักทัก	ฝัน
ระลึก	ลืม เลือน	ทมกมุ่น	อคติ	

3. กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึก จำนวน 41 คำ ได้แก่

กระตาค	กระวนกระวาย	เกรง	แคลงใจ	คับใจ
ฉิว	ฉุน	ชิง	ชิงชัง	กล่ำใจ
ประสงค์	บักใจ	พะวง	พรั่นใจ	พอใจ
ข่ามใจ	ระทิกใจ	ระอา	ร้อนใจ	ละอาย
โล่งใจ	ลุ่มหลง	ลุ่มวายใจ	สลดใจ	สะใจ
สะตุคใจ	สะอิดสะเอียน	สำนึก	สะทอนใจ	หลง
หงุดหงิด	หมางใจ	หวง	เห่อ	แทงใจ

อ้อม เอ็มใจ อดสู อาชาติ อาาย อิจฉา
อ้อมใจ

4. กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความ จำนวน 1 คำ ได้แก่

จารึก

5. กริยาที่เกี่ยวกับประสาธน์สัมพันธ์ จำนวน 9 คำ ได้แก่

ชิม คม อุ พัง มอง
แว่ว สดับ สัมผัส เห็น

6. กริยาที่เกี่ยวกับพฤติกรรม จำนวน 100 คำ ได้แก่

กรรโชก	กระตุ่น	ตระโตกกระตาค	กระทบ	กระทั่ง
กล่อม	กะเกณฑ์	กำกั้ม	กำราบ	ดู
เกณฑ์	เกริ่น	ใกล้เกลี่ย	ก่น	กระแนะกระแทน
กราดเกี่ยว	กริ่ง	เกรี้ยวกราด	เกี่ยง	กระเช้า
กระหลีกกระหลอ	กระพืดกระเพียด	กระหนาบ	ก้าวร้าว	ขุดคู้ย
ข่มเหง	แขวะ	ควรวญ	คราง	คะยั้นคะยอ
งุบงิบ	จัด	จำกั๊ด	ฉอเลาะ	แข่ง
ดักคอ	ดี้อแห่ง	ด้อน	ตอแย	ถือ
ถ่อมตัว	ท่อง	มงบการ	บัญญัติ	บ้ายเบียง
ไ้	ประจักษ์	บ้อยอ	ประมาท	ประสม
ประมาณ	ประวิง	ปรีกษา	เปรียบ	ประชด
ประท้วง	ผยอง	พวา	พั่น	พบ
พรวดพรอด	พล้าม	พ้อ	พะว้าพะวัง	เข้าแห่
แย้ย	ระนุ	รบเร้า	เรียบเรียง	ล้อเลียน
ล่าเล็ก	ลองดี	ลิงโลด	วอน	ลุ่ม
เสแสร้ง	สมบัติ	ล่อ	ลอค	ล่อหลอ

สาวไส้	เหมา	แห่	หนังเหนียว	หยอก
หยาบหยาม	หลอก	เหยียดหยาม	เหลิง	หยิ่ง
ทลาบจำ	หัวเราะเยาะ	เหนียมอาย	อนุโลม	อวด
ออเซาะ	อวดดี	เอะอะ	โอคครวญ	อาสา

ผลการศึกษาลักษณะทางความหมายของกริยาหลักทั้ง 3 กลุ่ม แสดงให้เห็นว่าการเป็นกริยาที่เกี่ยวข้องกับการพูด การคิด และความรู้สึก เป็นลักษณะร่วมทางความหมายของกริยาบอกความระดับต่ำ ระดับปานกลาง และระดับสูง

การเป็นกริยาที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกข้อความ เป็นลักษณะร่วมทางความหมายของกริยาบอกความระดับปานกลาง และระดับสูง

การเป็นกริยาที่เกี่ยวข้องกับการสัมผัส และพฤติกรรม เป็นลักษณะเฉพาะทางความหมายของกริยาบอกความระดับสูง

ผลการศึกษาดังกล่าวอาจแสดงสรุปได้ด้วยตารางดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงลักษณะทางความหมายของกริยาหลัก

ลักษณะทางความหมาย ประเภทของกริยาหลัก	การพูด	การนึกคิด	ความรู้สึก	การบันทึก ข้อความ	การสัมผัส	พฤติกรรม
กริยาบอกความระดับต่ำ	+	+	+	-	-	-
กริยาบอกความระดับปานกลาง	+	+	+	+	-	-
กริยาบอกความระดับสูง	+	+	+	+	+	+

ถึงแม้ว่ากริยาออกความระดับต่ำ ระดับปานกลางและระดับสูงจะมีมีลักษณะ ลักษณะทางความหมายร่วมกันในเรื่องที่เกี่ยวกับการพูด การนึกคิด ความรู้สึก และกริยาออกความระดับปานกลาง และระดับสูงยังมีลักษณะทางความหมายร่วมกันอีกในเรื่องที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาลักษณะความหมายแต่ละชนิดของกริยาแต่ละกลุ่มโดยละเอียดพบว่า กริยาแต่ละกลุ่มมีลักษณะเฉพาะของความหมายแตกต่างกันออกไป ดังจะเห็นได้จากรายละเอียดต่อไปนี้

ลักษณะเฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับการพูด

เมื่อพิจารณากริยาที่เกี่ยวกับการพูดของกริยาหลักแต่ละกลุ่มพบว่า มีลักษณะเฉพาะทางความหมายที่แตกต่างกัน ดังนี้

ก. กริยาที่เกี่ยวกับการพูดของกริยาออกความระดับต่ำ ความหมายของกริยาที่เกี่ยวกับการพูดของกริยาออกความระดับต่ำ โดยส่วนใหญ่จะเป็นการเปลี่ยนความคิดออกเป็นวาจาเท่านั้น ซึ่งเป็นลักษณะกว้าง ๆ ทางความหมาย ไม่เฉพาะเจาะจง หรือเน้นลักษณะใดเป็นพิเศษ เช่น บอก ว่า พูด ปฏิเสธ ถาม เป็นต้น

ข. กริยาที่เกี่ยวกับการพูดของกริยาออกความระดับปานกลาง ความหมายของกริยากลุ่มนี้ โดยส่วนใหญ่จะเป็นการเน้นอาการที่ประกอบการพูด ซึ่งเป็นลักษณะทางความหมายที่มีข้อกำหนดมากขึ้น ทำให้ความหมายแคบลงเมื่อเทียบกับกริยาออกความระดับต่ำ เช่น ควาด ตะเพิด ตะคอก ต่อว่า ย้อน เป็นต้น

ค. กริยาที่เกี่ยวกับการพูดของกริยาออกความระดับสูง ความหมายของกริยากลุ่มนี้ โดยทั่วไป จะมีลักษณะเป็นการพูดที่มุ่งให้เกิดผลอย่างใดอย่างหนึ่งตามมา ซึ่งเป็นลักษณะทางความหมายที่เฉพาะเจาะจงมากกว่า 2 ประเภทแรก เช่น จวก ปรีกปรีว่า หาดึง สบประมาท

ลักษณะเฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับการพูดของกริยาแต่ละกลุ่ม อาจแสดงสรุปให้เห็นได้ด้วยตารางดังนี้

	กริยาบอกความระดับต่ำ	กริยาบอกความระดับปานกลาง	กริยาบอกความระดับสูง
กริยาที่เกี่ยวกับการพูด	เปลี่ยนความคิด เป็น วาทา	เน้นอาการที่ประกอบ การพูด	มุ่งให้เกิดผล

ลักษณะ เฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิด

เมื่อพิจารณากริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิดของกริยาหลักแต่ละกลุ่ม พบว่า มีลักษณะเฉพาะทางความหมายที่แตกต่างกัน ดังนี้

ก. กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิดของกริยาบอกความระดับต่ำ พบว่า มีลักษณะเฉพาะ โดยส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นการคิดที่เกิดขึ้นในเวลาอันสั้น เช่น จำได้ เดา เชื่อ รู้ สงสัย เป็นต้น

ข. กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิดของกริยาบอกความระดับปานกลาง ความหมายของกริยากลุ่มนี้โดยส่วนใหญ่ มีลักษณะเป็นการคิดแบบลึกซึ้ง ไตร่ตรอง ใช้เวลาในการคิดนาน เช่น กังวล ใคร่ครวญ ไตร่ตรอง ลังเล สังเกต เป็นต้น

ค. กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิดของกริยาบอกความระดับสูง ความหมายของกริยากลุ่มนี้โดยส่วนใหญ่ มีลักษณะ เป็นการคิดที่แสดงถึงความไม่แน่ใจ หรือ ก่อให้เกิดสภาพอันไม่น่าพอใจ เช่น คลั่งคล้าย กลางแกลง ทักทัก คาดคะเน หมกมุ่น เป็นต้น

ลักษณะ เฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิดของกริยาแต่ละกลุ่ม อาจแสดงสรุปให้เห็นได้ด้วยตาราง ดังนี้

	กริยามอกความระดับต่ำ	กริยามอกความระดับปานกลาง	กริยามอกความระดับสูง
กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิด	ใช้เวลานั้น	ใช้เวลานาน	แสดงลักษณะไม่แน่ใจและไม่น่าพึงใจ

ลักษณะเฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึก

เมื่อพิจารณากริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึกของกริยาหลักแต่ละกลุ่ม พบว่า มีลักษณะเฉพาะทางความหมายที่แตกต่างกัน ดังนี้

ก. กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึกของกริยามอกความระดับต่ำ ความหมายของกริยาในกลุ่มนี้โดยส่วนใหญ่ มีลักษณะ เป็นการบอกความรู้สึกในลักษณะต่าง ๆ อย่างกว้าง ๆ และแสดงให้เห็นถึงอัตราของความรู้สึกที่ไม่มากนัก เช่น ดีใจ แน่ใจ แปลกใจ มั่นใจ ไว้ใจ เป็นต้น

ข. กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึกของกริยามอกความระดับปานกลาง ความหมายของกริยาเหล่านี้โดยส่วนใหญ่ มีลักษณะ เป็นการบอกความรู้สึกในลักษณะต่าง ๆ ที่มีอัตราของความรู้สึกค่อนข้างมาก เช่น ซาบซึ้ง ท้อใจ ตื่นเต้น เบื่อ ระแวง เป็นต้น

ค. กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึกของกริยามอกความระดับสูง ความหมายของกริยาในกลุ่มนี้โดยส่วนใหญ่ มีลักษณะ เป็นการบอกความรู้สึกในลักษณะต่าง ๆ ที่มีอัตราของความรู้สึกรุนแรง หนักหน่วง เช่น ร้อนใจ สะอิดสะเอียน ทงตหงิด อาฆาต ชิงชัง เป็นต้น

ลักษณะเฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึกของกริยาแต่ละกลุ่ม อาจแสดงสรุปได้ด้วยตาราง ดังนี้

	กริยาบอกความระดับต่ำ	กริยาบอกความระดับปานกลาง	กริยาบอกความระดับสูง
กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึก	ปริมาณของความรู้สึกน้อย	ปริมาณของความรู้สึกมาก	บอกปริมาณของความรู้สึกรุนแรง

ลักษณะเฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความ

กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความ เป็นลักษณะร่วมทางความหมายของกริยาบอกความระดับปานกลาง และกริยาบอกความระดับสูง

เมื่อพิจารณากริยาบอกความทั้งสองประเภทดังกล่าวพบว่า มีลักษณะเฉพาะทางความหมายที่แตกต่างกัน ดังนี้

ก. กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความของกริยาบอกความระดับปานกลาง ความหมายของกริยากลุ่มนี้ โดยส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการบันทึกเรื่องราวโดยทั่วไป ไม่ต้องมีการเลือกเห็นหรือเลือกสรรเรื่องที่จะบันทึกมากนัก เช่น เขียน จด บันทึก เป็นต้น

ข. กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความของกริยาบอกความระดับสูง ความหมายของกริยากลุ่มนี้ จะมีลักษณะเป็นการบันทึกเรื่องที่ต้องผ่านการคัดเลือก และเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะมาก่อน เช่น จารึก เป็นต้น

ลักษณะเฉพาะของกริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความของกริยาทั้งสองประเภท อาจแสดงสรุปได้ด้วยตาราง ดังนี้

	กริยามอกความระดับปานกลาง	กริยามอกความระดับสูง
กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึก	บันทึกเรื่องราวโดยทั่วไป	บันทึกเรื่องราวที่เลือกสรรแล้ว และเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ

ผลการศึกษาลักษณะเฉพาะของกริยาหลัก อาจแสดงสรุปได้ด้วยตาราง ดังนี้

ตารางที่ 4 ตารางแสดงสรุปลักษณะเฉพาะของกริยาหลัก

	กริยามอกความระดับต่ำ	กริยามอกความระดับปานกลาง	กริยามอกความระดับสูง
กริยาที่เกี่ยวกับการพูด	เปลี่ยนความคิด เป็นเวลา	เน้นอาการที่ประกอบ การพูด	มุ่งให้เกิดผล
กริยาที่เกี่ยวกับการนึกคิด	ใช้เวลานั้น	ใช้เวลานาน	แสดงลักษณะไม่แน่ใจ และไม่น่าหึงใจ
กริยาที่เกี่ยวกับความรู้สึก	ปริมาณความรู้ ลึกน้อย	ปริมาณความรู้ ลึกมาก	ปริมาณความรู้สึก
กริยาที่เกี่ยวกับการบันทึกข้อความ	-	บันทึกเรื่องราว โดยทั่ว ๆ ไป	บันทึกเรื่องราวที่เลือก สรรแล้วและเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
กริยาที่เกี่ยวกับการสัมผัส	-	-	บอกการสัมผัส
กริยาที่เกี่ยวกับพฤติกรรม	-	-	บอกพฤติกรรม

ผลการศึกษาลักษณะเฉพาะของกริยาหลัก แสดงให้เห็นว่ากริยาแต่ละประเภทของกริยาหลักแต่ละกลุ่มจะมีความหมายไปในทำนองเดียวกัน กล่าวคือ กริยาบอกความระดับต่ำมีลักษณะเฉพาะทางความหมายเป็นลักษณะกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจงหรือเน้นลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ลักษณะเฉพาะทางความหมายของกริยาบอกความระดับปานกลางมีลักษณะ เป็นข้อกำหนดซึ่งมีรายละเอียดมากขึ้น ทำให้ความหมายมีลักษณะแคบลงกว่ากริยาบอกความระดับต่ำ ส่วนลักษณะเฉพาะทางความหมายของกริยาบอกความระดับสูง เป็นลักษณะที่เฉพาะเจาะจงในเรื่องรายละเอียดมากกว่า กริยาบอกความระดับต่ำ และกริยาบอกความระดับปานกลาง

ลักษณะเฉพาะของกริยาแต่ละประเภทดังกล่าว อาจแสดงได้ด้วยตาราง ดังนี้

	กริยาบอกความระดับต่ำ	กริยาบอกความระดับปานกลาง	กริยาบอกความระดับสูง
ลักษณะทางความหมาย	ความหมายกว้าง ๆ	ความหมายแคบลง	ความหมายเฉพาะเจาะจง

ปรากฏการณ์เรื่องการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ อาจอธิบายได้ด้วยการนำคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของกริยาหลัก ในเรื่องลักษณะเฉพาะทางความหมายของกริยาแต่ละกลุ่มมาเป็นแนวทาง กล่าวคือ ปรากฏการณ์ดังกล่าวอาจอธิบายได้ว่า ในทางอรรถศาสตร์ อนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับ กริยาที่มีความหมายกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง จะสามารถย้ายไปปรากฏต้นประโยคได้

แต่ถ้าอนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับ กริยาที่มีความหมายแคบลง มีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วย และจะ เปลี่ยนลักษณะของความของกริยา เหล่านี้ ทำให้อนุประโยคบอกความใหม่นั้นสามารถย้ายไปปรากฏต้นประโยคได้

ส่วนอนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับกริยาที่ มีความหมายเฉพาะเจาะจง แม้จะมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วยหรือไม่ก็ตาม อนุประโยคบอกความ

ใหม่นั้นก็ไม่สามารถย้ายไปปรากฏต้นประโยคได้

4.2 ลักษณะการเสนอ "ความ" ของสังกรประโยคเน้นอนุประโยค

สังกรประโยคที่มีอนุประโยคเป็นกรรมจะมีการเสนอ "ความ" 2 ความ คือ ความหลัก และ ความซ้อน

ความหลัก เป็นสาระสำคัญของประโยคที่ผู้พูดต้องการสื่อสารไปยังผู้ฟังความหลักจะเป็นความที่ปรากฏในส่วน मुखยประโยค

ความซ้อน เป็นสาระเพิ่มเติมของความหลักนั้น ความซ้อนจะเป็นความที่ปรากฏในส่วนอนุประโยค

ตามปกติ मुखยประโยคจะมีความสำคัญมากกว่าอนุประโยคที่เป็นกรรม ดังนั้น मुखยประโยคจึงปรากฏอยู่หน้าอนุประโยคเสมอ ซึ่งอาจจะแสดงว่าความหลักมีความสำคัญมากกว่าความซ้อน

แต่เมื่อศึกษาลักษณะการเสนอ "ความ" ของสังกรประโยคเน้นอนุประโยค พบว่าอนุประโยคบอกความใหม่ เรียงไว้ก่อน मुखยประโยค ซึ่งแสดงว่ามีการจัดลำดับความสำคัญเสียใหม่ให้ความซ้อนมาก่อนความหลัก ลักษณะประโยคเช่นนี้ เมื่อถามผู้พูดเจ้าของภาษาว่า สังกรประโยคไม่เน้นอนุประโยค และสังกรประโยคเน้นอนุประโยคต่างกันอย่างไร มักจะได้คำตอบว่าในสังกรประโยคเน้นอนุประโยคนั้น ความซ้อนได้รับการเน้นความสำคัญมากขึ้นกว่าความหลักใน मुखยประโยค และสำหรับบางคนดูเหมือนว่า मुखยประโยค เป็นส่วนที่เพิ่มเติมที่หลัง

อนุประโยคที่สามารถปรากฏต้นประโยคได้นั้น จะเป็นอนุประโยคที่มีคุณสมบัติในการบอกความใหม่ (assertive) ตามแนวความคิดของ ฮูเปอร์ และ ทอมป์สัน (1975) ซึ่งได้ศึกษาประโยคลักษณะเดียวกันนี้ในภาษาอังกฤษ และพบว่าอาจจะตั้งคำถามหรือปฏิเสธ เฉพาะอนุประโยคได้เป็นเอกเทศจาก मुखยประโยค ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

การตั้งคำถาม

- 1.ก. You think it's waste of time to read so many books.

ข. Do you think it's waste of time to read so many books ?

ค. You think it's waste of time to read so many books,
isn't it ?

ประโยคตัวอย่าง ข. เป็นการตั้งคำถามในส่วนมุขยประโยค

ประโยคตัวอย่าง ค. เป็นการตั้งคำถามในส่วนอนุประโยค

การปฏิเสธ

2.ก. John said that his girl friend speaks Basque.

ข. John didn't say that his girl friend speaks Basque.

ค. John said that his girl friend didn't speak Basque.

ประโยคตัวอย่าง ข. เป็นการปฏิเสธข้อความในส่วนมุขยประโยค

ค. เป็นการปฏิเสธข้อความในส่วนอนุประโยค

ตัวอย่าง เหล่านี้แสดงให้เห็นว่า อนุประโยคบางประโยคก็มีโอกาสทำหน้าที่เป็นความสำคัญของประโยคได้เช่นเดียวกับความหลัก

ผู้วิจัยได้นำแนวคิดของฮูเปอร์ และ ทอมป์สัน มาศึกษาอนุประโยคในภาษาไทย พบว่า อนุประโยคบอกความใหม่ในภาษาไทย เป็นอนุประโยคที่สามารถเสนอสาระใหม่ได้ ซึ่งเราจะสามารถตั้งคำถาม หรือปฏิเสธข้อความในส่วนอนุประโยค โดยการตั้งคำถามหรือปฏิเสธในส่วนอนุประโยคบอกความใหม่นี้จะเป็นอิสระและจะไม่เกินขอบเขตของประโยคหลัก ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

การตั้งคำถาม

3.ก. เขาบอกว่าเขาจะไป

ข. เขามองใช้ใหม่ว่าเขาจะไปด้วย (ใช้ เขามอง)

ค. เขามองว่าเขาจะไปด้วยใช้ใหม่ (ใช้ เขาจะไปด้วย)

- ประโยคตัวอย่าง ข. เป็นการตั้งคำถามในส่วนมุขยประโยคซึ่ง เป็นประโยคหลัก
 ประโยคตัวอย่าง ค. เป็นการตั้งคำถามในส่วนอนุประโยคบอกความใหม่

การปฏิเสธ

- 4.ก. เขาบอกว่าเขาจะไป
 ข. เขาไม่บอกว่าเขาจะไป
 ค. เขาบอกว่าเขาจะไม่ไป

- ประโยคตัวอย่าง ข. เป็นการปฏิเสธในส่วนมุขยประโยคซึ่ง เป็นประโยคหลัก
 ประโยคตัวอย่าง ค. เป็นการปฏิเสธในส่วนอนุประโยคบอกความใหม่

ผลการศึกษาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า อนุประโยคบอกความใหม่ เป็นอนุประโยคที่สามารถเสนอสาระใหม่ได้ และสาระใหม่ที่เสนอนี้ถึงแม้จะเป็นความซ้อนก็อาจจะให้สาระสำคัญได้ ไม่น้อยไปกว่าสาระที่เป็นความหลักซึ่งปรากฏอยู่ในมุขยประโยค

ด้วยเหตุนี้เองสังกรประโยค เน้นอนุประโยคจึงมีลักษณะที่แสดงให้เห็นการจัดลำดับ "ความ" หรือ "สาระ" สำคัญในประโยคเสียใหม่ กล่าวคือ แทนที่ความหลักซึ่งอยู่ที่มุขยประโยค จะเรียงอยู่ก่อนความซ้อนซึ่งอยู่ในอนุประโยค กลับมีการ เน้นความสำคัญของความซ้อนซึ่งเป็นสาระใหม่ ด้วยการนำวาวงไว้ในตำแหน่งต้นประโยค

ข้อสรุปนี้สอดคล้องกับความเห็นของ พอล แชคเตอร์ (Paul Schacter 1972 : 42) ในเรื่องการสื่อความของประโยคที่บอกว่าผู้พูดมักจะแสดงความสำคัญของสาระส่วนใดส่วนหนึ่งด้วยการวางไว้ต้นประโยค

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า สังกรประโยค เน้นอนุประโยคก็คือ สังกรประโยคซึ่งอนุประโยคได้รับการ เน้นความสำคัญให้เด่นกว่ามุขยประโยค

เมื่อพิจารณาลักษณะความหมายของกริยาหลักทั้ง 3 ประเภท คือ กริยาที่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้อย่างอิสระ กริยาที่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่

ปรากฏต้นประโยคได้คือ เมื่อมีส่วนประกอบของกริยาหลักปรากฏร่วมด้วย และกริยาที่ไม่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้เลย (รายละเอียดเสนอไว้ในบทที่ 3 หน้า 59-63) ก็จะได้เห็นว่า กริยาบอกความระดับต่ำซึ่งเอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้อย่างอิสระ เป็นกริยาที่ให้ความหมายกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ซึ่งตรงข้ามกับกริยาบอกความระดับสูง ซึ่งเป็นกริยาที่ให้ความหมายเฉพาะเจาะจงมาก ดังนั้นกริยากุ่มนี้จึงไม่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้เลย ส่วนกริยาบอกความระดับปานกลาง เป็นกริยาที่ให้ความหมายแคบ ดังนั้นอนุประโยคบอกความใหม่อาจปรากฏต้นประโยคได้ ถ้ากริยานั้นมีส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพหูปรากฏร่วมด้วย

4.3 สรุป

ผลการศึกษาคุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ของสังกรประโยค เน้นอนุประโยค สรุปได้ว่าการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ เป็น เรื่องของการ เรียงลำดับความสำคัญของประโยคเสียใหม่ คือ เป็นการนำความซ้อนมาวางไว้ในตำแหน่งต้นประโยค ซึ่งเป็นลักษณะการเน้นความสำคัญของความซ้อน

ในการเน้นความสำคัญของความซ้อนนั้น ผู้พูดจะ เปลี่ยนโครงสร้างความของประโยค จากการที่มุ่งเสนอให้ความหลัก เป็น "ความ" สำคัญของประโยค มาเป็นการมุ่งเสนอให้ความซ้อน เป็น "ความ" สำคัญของประโยคแทน

การเปลี่ยนโครงสร้างความของประโยคดังกล่าว ไม่อาจหากำหนดเงื่อนไขแน่นอนในทางอรรถศาสตร์ได้ เพียงแต่พอจะมองเห็นได้ว่า การเปลี่ยนโครงสร้างความมีความสอดคล้องกับลักษณะทางความหมายของประเภทของกริยาหลัก กล่าวคือ กริยาหลักที่ให้ความหมายกว้าง ๆ ไม่เฉพาะเจาะจง จะมีผลให้ความหลักมีความสำคัญน้อย และความหลักที่มีความสำคัญน้อยนี้จะเอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้ แต่กริยาหลักที่ให้ความหมายเฉพาะเจาะจง จะมีผลให้ความหลักมีความสำคัญมาก และความหลักที่มีความสำคัญมากนี้จะไม่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้